

som er i Fare for at sygne hen, hvis man ikke vil tage sig af den. Dette er Grunden, hvorfor jeg vil anbefale denne Endring. Den ærede Minister gjorde imidlertid et lille Glænsangreb imod Forslaget, idet han meente, at det ialtfald ikke kunde vedtages saaledes, som det staaer her med den Redaction, det senest har faaet. Jeg kan ikke bevare dette Angreb med en lignende Diverfion, idet det Forslag, der er fremsat af Regjeringen, slet ikke nævner, hvilken Kasse Bøderne skulle tilfalde, og Forslaget saaledes ikke er udsat for Incorrecetheed i saa Henseende. Derimod maa jeg fremdrage, at Udvalgets Forslag, der siger, at Bøderne skulle tilfalde vedkommende Jurisdic-tions Politikkasse, heller ikke egner sig til Anbefaling, idet det ikke passer paa Kjøbenhavn; thi Kjøbenhavn har jo ingen Politikkasse. Jeg troer imidlertid ikke, at der ved vort Endringsforslag er nogen Utydelighed tilstede. Der siges, at „Bøderne skulle tilfalde de Fattiges Kasse for det Sogn, hvori Forseelsen er begaaet“. Det er nu ganske vist, at flere Sogne have en fælles „Fattiges Kasse“; men naar der staaer de Fattiges Kasse for Sognet, saa bliver der ikke Tvivl om, hvilken der i det enkelte Tilfælde er meent, naar Spørgsmaalet stilles simpelt hen saaledes: til hvilken Fattiggasse hører det Sogn, hvor Forseelsen er begaaet? Jeg skjønner ikke, at Forslaget i sin nuværende Redaction kan medføre nogen Utydelighed, derfor skal jeg baade med Hensyn til Indhold og Form anbefale det til det høie Things Vedtagelse.

Ogenbøll: Jeg kan fatte mig ganske kort, da det var med Hensyn til det samme Endringsforslag, at jeg vilde sige et Par Ord. Jeg vil imidlertid ikke ganske undlade at tage Ordet, navnlig fordi den høitærede Minister ikke synes at være tilbøielig til at gaae ind paa Endringsforslaget, men ønsker, at Bøderne fremdeles skulle tilfalde Politikkassen. Jeg tillægger nemlig denne Sag en større Betydning end den blot finantfielle; det kommer for mig ikke meest an paa, om Pengene komme ind i den ene eller i den anden Kasse; men det, som for mig er det Væsentlige, er den Omstændighed, at Jagtforbrydelser over-

hovedet i den almindelige Retsbevidsthed ere Gjenstand for en reent forkæet Betragtning. Hos Følf paa Landet er det almindeligt at holde med Krybskytter, og ikke alene at dette i og for sig er vigtigt, men det avler meget sørgelige Følger; saaledes er for ganske nylig en Gaardmand og hans to Døtre komne i Forbedringshuset, fordi de afslagde falfst Ed om, at deres Karl ikke havde fludt Bildt; thi med Hensyn dertil finder der en sørgelig Egegyldighed Sted. Jeg troer, at der noget kunde hjælpes derpaa, naar de ikke ganske ubetydelige Bøder for at skyde Bildt kom ind i Sognets Kasse. Desværre maae vi sige, at Forholdet temmelig almindelig er det, at, hvis man kan sige til en Mand: Du har snydt Sognelassen for 20 Rd., da vækker det meget større Vengstelse hos ham end den, han vilde føle ved at gjøre falfst Ed i en Jagtsag; det er sørgeligt; men jeg troer, der er Noget dert, og derfor vil jeg meget anbefale at lade alle disse Bøder gaae til de Fattiges Kasse. Den ærede 2den Landskingsmand for 9de Kredts (Gstrup), som sympathiserer med dette Forslag, udtalte, at han kunde ønske en Sondring mellem de forskjellige Bøder; men det troer jeg ikke vil være heldigt. Vi maae nemlig vel erindre, at Bestemmelserne i det foreliggende Forslag, som ganske vist see ud, som om de nærmest angik de Jagtberettigede og skulde forhindre dem fra at skyde i Fredningstiden, dog i Virkeligheden nærmest ere myntede paa de Ikke-Jagtberettigede, paa Krybskytterne; thi selve Jagteterne — jeg taler her navnlig om det værdifulde, det løbende Bildt — lade nok være at skyde det til urette Tid; Loven er som sagt nærmest myntet paa Krybskytterne. Naar nu Bøderne tilfalde Fattiggassen i alle Sager, saa vil ofte det Tilfælde indtræde, at de Jagtberettigede undlade at tiltale Krybskytterne, navnlig naar vi faae den procesfuelle Bestemmelse til § 7 ind i Loven, at Bewiisbyrden ikke er vauffeliger i de offentlige Sager end i de private; thi saa vil Forholdet ofte stille sig saaledes, at den Jagtberettigede siger: kan jeg bare faae den Fyr overbeviist og mulcteret, saa bryder jeg mig ikke om Muleten, lad det Offentlige gjøre det. — Ellers faae vi to Sager, en privat